

לנצח נזכור...

אסופת שירים וסיפורים קצרים
ליום הזיכרון לחללי מערכות ישראל
ונפגעי פעולות האיבה ה'תשפ"ה

לנצח נזכור...

אסופת שירים וסיפורים קצרים
ליום הזיכרון לחללי מערכות ישראל
ונפגעי פעולות האיבה ה'תשפ"ה

מבחר כותבים

לנצח נזכור...

אסופת שירים וסיפורים קצרים
ליום הזיכרון לחללי מערכות ישראל
ונפגעי פעולות האיבה ה'תשפ"ה

מבחר כותבים

מִוֵּטָיִב
ספרים

לנצח נזכור... | מבחר כותבים
We will remember forever... | Various Writers

עיצוב ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ה 2025

© 2025 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2025 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים והסיפורים

- 9 * | רבקה פישביין-עמנואל .....
- 10 | אנשים צעירים | עדנה אפק .....
- 11 | הילדים הרוקדים | עדה מיכל ויינשטיין .....
- 12 | אל תתירו | חנה מורג .....
- 13 | הכנס | יוסי מורג .....
- 14 | הנעל שלו | י. שלו .....
- 17 * | דויד לידר .....
- 18 | שנה מאז | מתן רגן .....
- 20 | היכל הגבורה | עפרה סרי .....
- 22 | נשמה של חתול | דפנה לובל-לדרר .....
- 24 | ארבעה ימים לפני | אלכסנדרה לדניצ'נקו .....
- 26 | חללים | חגית בת-אליעזר .....
- 27 | נתונים | עדה מיכל ויינשטיין .....
- 28 | תקוות העתיד | תמר דוד-כריספי .....
- 29 | רעים | רבקה פישביין-עמנואל .....
- 31 | החיילת שחזרה למיגונית בנחל עוז | איתן קלינסקי ....
- 32 | אבא תישאר עוד דקה | שרון גרגייר .....
- 35 | החללים השקופים | דפנה לובל-לדרר .....
- 36 | מבחן אימהות | יוסי מורג .....

37	50 שנים אחרי חנה מורג
39	עד הסוף עדי סגל-ויסברגר
42	נצחיות הזיכרון תמר דוד-כריספי
43	טלטלה חגית בת-אליעזר
44	איך להמשיך להתאבל לנצח מתן רגן
45	שירי אפרת חבושה-פלדמן
46	מדבר נועם פרי
47	על במותיך חלל רבקה פישביין-עמנואל
49	ציור של חייל רבקה נעים
51	רק שישוב תמר דוד-כריספי
52	ערפילים אילן ענבר
53	שיבה חנה מורג
55	היער יוסי מורג
56	הניצחון המוחלט - מודל 2025 מינה גורל
58	החטופים 7/10 נועם מאיר שדות
59	אסופה עדה מיכל ויינשטיין
60	איך חייל נולד? מתן רגן
62	שיר לכרמל דפנה לובל-לדרר
63	לזכור חגית בת-אליעזר
64	כמעט כמוך צפריר אקשטיין

לנצח נזכור... היא אסופת שירים וסיפורים קצרים מיוחדת ליום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ולנפגעי פעולות האיבה ה'תשפ"ה מטעם מוטיב ספרים. האסופה מוקדשת לזכר החיילים והאזרחים שנפלו מאז קום המדינה וביתר שאת מאז פרוץ מלחמת "חרבות ברזל". אסופה זו, הנושאת את השם "לנצח נזכור...", שואפת להנציח, בכוחה של המילה הכתובה, את חייהם, סיפורם וזכרם של הנופלים – אלה שנקטפו מאיתנו בטרם עת אך נותרו חקוקים בליבנו לעד. היצירות באסופה מבטאות את הזיכרון, הכאב, הגעגוע והחוסן, כמו גם רגעים של תקווה ואור בתוך האובדן. ליבנו עם המשפחות השכולות ואנחנו מייחלים לימים טובים.

רבקה פישביין-עמנואל

אין איש נקבר לבדו
נקברת אתו שמחת חיי
ומשהו משמחת חיינו.

אנשים צעירים

עדנה אפק

אנשים צעירים
לא רוצים להיות גבורים
הם רוצים רק להיות
אנשים צעירים
לא רוצים להיות ספורים
הם רוצים עוד להיות
אנשים צעירים
לא רוצים להיות לפךסום מתרים
הם רוצים רק להיות, רק להיות
אנשים צעירים
לא רוצים רגבי הספדים
הם כל כך רוצים להיות
לאנשים צעירים
יש
הורים, אחים, אוהבים, אוהבות
שרוצים שאנשים צעירים ימשיכו להיות
ונה שיר קינה

הילדים הרוקדים

עדה מיכל ווינשטיין

זה הרגיש כמו רעם או הד מתגלגל

ממעבה האדמה אל רום השמים.

זה לפת אותי בבטן והגיים בממד אחר

וכל היום שלי כף היה נראה כאלו אני כאן

אף בו זמנית הייתי שם עם המתים,

עם הילדים הרוקדים.

כשהמוסיקה האלקטרונית

מהדהדת ולופתת והלב נשפף מגעגוע

כי מה, מה יש כאן?

עם מה נותרנו מלבד אבדון?

ושנה אחרי כשכל אחד

שר או רוקד

הוא מנצח את הסיים

שאי אפשר להרג

כי עם הנצח

לא מפחד

מדרך ארבה

אל תתירו

חנה מורג

אל תתירו לפֶּרֶסוּם.

תתירו

קִשְׁרֵי שְׁנָאָה עֲבוּתָהּ

תתירו לָהֶם

לְמִזֹּר

הכנס יוסי מורג

בדרך ללטרון אתה מחפש את גבעת הטנק כבר מרחוק
אתה יודע שעוד מעט תהיה פניה חברתית מינה לבאים מצפון
הפקק בפניסה מתנהל בסבלנות יש בקרת והפניה למגרשי התנה
בעוד כמה דקות בין טנקי שכל המלחמות
והטנקים שלך מסיני מלבנון ומשאר ימיה הפשירים
מצדיעים בעננה ללוחמים המתכנסים ובאים מקל מקום אפשרי
היעד הוא אחד ועקרי הקיר ממול עם החברים שלי
קיר ארץ ומעצב זרועות אותיות ברזל של עונות שונות בסינינו
ומאחורי כל מלה מברזל נמצא כמו אז איש צעיר עז נפש
יקיר להוריו לחבריו לאשתו לילדיו
מביט דרך אותיות של ברזל בין אלפי חבריו מראם אחיד אהוב ענו
אך נעיצת מסמרות הברזל שונה כמו שמם
ועמק חדירתה את הקיר כמדת חלקה בזכרון בחדר הלב המיוחד
לכל אחד
חדר יחיד חדר של תחושת אינסוף הזועקת בך ד

הנעל שלו

י. שלו

זה קרה בשעה שחיטטה במעמקי תא המטען. החורף הגיע ואיתו הקור, ובשום מקום לא הצליחה למצוא את המעיל הטוב שלה. להפתעתה גילתה אזור נסתר בין תא המטען למושב הימני ובתוכו, קבור היטב, הציץ המעיל שלה. היא משכה אותו בשמחה ואז ראתה אותה מתחתיו. הנעל שלו.

היא קפאה באחת ושלחה את גופה לאחור, כנשוכת נחש. היא דפדפה בזיכרונה. הוא בדיוק חזר אז מטיול של שבוע במדבר. "איך לעזאזל אפשר לאבד נעל אחת???" שאלה בחיוך נואש ולא באמת ציפתה לתשובה, היא הכירה היטב את החומר האנושי המדובר.

מאז שהיה זאטוט היה אוסף כל דבר ומאבד כל דבר. מאובן של כוכב ים שמצא בטיול בערבה, שרשרת צדפים שהכין לסבתא אסתי, הציור שהכין ליומולדת של נועם והשטר היקר של 50 השקלים שקיבל מסבא מוישה לחנוכה. אחרי אינסוף ויכוחים, הטפות מוסר, וכמה "מזל שהראש מחובר לך לצוואר, אחרת", למדו פשוט לקבל את זה. ככה הוא וזה מה יש.

עד היום, מדי פעם הם מוצאים מתנות קטנות ממנו, טמונות במקומות נשכחים. קפסולות של זמן. כמו הנעל הזו.

לרגע חטוף עוד הספיקה לחייך, בטרם שטפו הדמעות את פניה. אוף. דווקא הבוקר.

בעדינות רכנה לפנים, לעומק הגומחה שהתגלתה, משכה החוצה את המעיל ובידה השנייה אחזה בנעל.

"כמה זמן את מתחבאת כאן?" שאלה ברוך וחישבה בראשה. הטיול ההוא למדבר היה בפסח. לא לא, בחנוכה. בערך שנתיים.

"שנתיים בתוך גומחה" חייכה אל הנעל "ואין לך מושג מה קרה".
פתאום הפכה מודעת לכך שהיא עומדת בקור, ליד בגאז' פתוח, ומדברת
אל נעל. היא סגרה את תא המטען ונכנסה אל האוטו. את הנעל הושיבה
בכיסא שליד הנהג.

העבירה לרברס, יצאה מהחניה בזהירות והחלה עושה את דרכה
לעבודה.

טיפות קטנות, מהוססות, נחתו על שמשות הרכב. לסתותיה היו
חשוקות. היא אותתה לשמאל והמתינה לרמזור האדום, שיתחלף.

היא הביטה בנעל. זו הייתה נעל בלנס־טון חומה כהה. הקצה שלה היה
משופשף-צהבהב. עוד העמיקה את מבטה, מנסה להעלות באוב את כל
אשר השתפשף על קצוות הנעליים האלו, מסירה בעדינות עוד ועוד
משכבות הצבע והעור. הנה הסלעים המאובקים שניצבו בדרכו בטיול
ההוא, כשאחד החניכים סירב להמשיך והוא היחיד שהבין ולא כעס
והמציא לו סיפורים על יצורים דמיוניים המסתתרים בנקיקים. כמה
הייתה גאה בו, בבנה, כשסיפר לה, עורו השזוף, המקולח, מדיף עדיין
ניחוח קרם הגנה. והנה עשבים ירוקים, רטובים, נרמסים תחת רגלי
הצועדים אשר איבדו את דרכם בשביל סובב גולן, והנה שריטה מגדר
התיל עליה דרך בנחישות בזמן שהאחרים עברו בתוך הפרצה בגדר,
חוזרים לשביל האבוד. והנה כאן דימתה לראות את נעלו הזו, השחוקה,
זרוקה בנינוחות ליד המיטה של נעמה, בביתה במושב.

צפצוף זועם הקפיץ אותה בבהלה. מימינה חתך אותה במהירות רכב
לבן עם נהג אדום פנים, שנופף אליה בידיו, מסמן לה, כנראה, שנפלה
על הראש. לכה הלם ואצבעותיה התכווצו סביב ההגה, בעודה פונה
ברמזור הירוק.

הוא בעצמו נפל על הראש, חשבה לעצמה. ואולי בכלל, נשכה את
שפתה התחתונה, גם לו יש נעל לידו באוטו. נעל שהלכה לאיבוד.

היא שלחה מבט לעבר הנעל, שנשארה על הכיסא, דוממת. "אולי גם
הוא איבד מישהו, כמוך".

כמה כאב היה בכל מקום. עיניה הצטעפו.

אוי לא, עוד גל של בכי מגיע. היא אותתה ימינה ועצרה בשולי הכביש. אי אפשר לנהוג ככה. הדמעות נפלו לה מהעיניים, גיצי זיכרונות התרוצצו בראשה. חיוך, גומה, חיבוק, מבט, ריח בושם מעורבב בזיעה, ניחוח מתוק של התינוק שהיה.

היא לקחה את הנעל בידיה. "מצטערת" אמרה לה. "חיכינו שתימצאי וחיפשנו כל כך הרבה, אבל כשזה לא קרה, נאלצנו לזרוק את בת-הזוג שלך" היא משכה באפה "לא ידענו מה עוד לעשות".

היא חיבקה אותה, בגדיה מתכסים שכבת אבק לבן. "ואז איבדנו אותו".

הבכי הפך ליפחות ועיניה לא ראו דבר. היא הכירה את זה. זה חלק מהגל. צריך לתת לו לצאת. כך סיכמה עם הפסיכולוגית שלה. פשוט לתת לו לצאת. זה לא יהרוג אותה, גם אם מרגיש שכן.

לאחר כמה דקות ניגבה את פניה, קינחה את אפה, חזרה להביט בנעל. "מה נעשה איתך?" שאלה אותה. ובאמת מה תעשה? רק אחרי שנה הצליחו, לאט-לאט, בכאב בל יתואר, למיין את הדברים שלו.

מה להשאיר, מה לארוז, מה לתת. מה לזרוק.

"נזרוק אותך?" שאלה, כאילו מחכה שתתנגד.

היא לקחה אוויר והביטה דרך השימשה הרטובה. לפניה נפרשו שדות החיטה הירוקים, הצעירים.

"בואי" לחצה על הברקס, העבירה לדרייב ואותתה שמאלה. היא השתלבה בתנועה, וקצת אחרי זה ירדה מהכביש ימינה, בשביל המוכר מדי של בית הקברות האזורי.

בדרך עצרה וקטפה קצת חרציות, חרדל, חיטה ירוקה. "שיהיה לך יפה שם, ביחד איתו" ליטפה את הנעל והניחה בתוכה את כל הצהוב והירוק הזה.

כל כך חי. כל כך בריחלון.

★

דויד לידר

*** מוקדש ליהודה נפה ז"ל (קרוב משפחה) שנפל בקרב על העיר סואץ
בימיה האחרונים של מלחמת יום הכיפורים בשנת 1973**

נפלת בקרב
כשנתיים לפני לדתי

סימני מלחמה בוקעים
מן המקלט

האם לנצח נחיה על חרבנו?
שואל בן את אביו

לפני כניסת השבת פלי תפלה
שנמצא המספר בין הלאמים והדתות

בתעלה
המספרת בין יפשות

שנה מאז

מתן רגן

בעיקר מה שלמדתי מהשנה האחרונה זה שאבל ואובדן זה פשוט אהבה.

כל האהבה שלא הספקת למר, לתת, לספוג, לגעת.

זאת אהבה בלי מוצא, בלי מפלט, בלי תנאים.

זאת אהבה שלא יכולה לאהוב יותר, אז היא נשארת, ונאגרת, ונערמת, עד שכבר אין לה יותר

מקום והיא מתחילה לזלוג החוצה, היא נשפכת מהעיניים, ויוצרת גוש בגרון, היא זולגת במילים וצעקות וצחוק ונשימות עמוקות ושקטות.

ומחפשים מקום אחר לתת לו את האהבה הזאת, אז היא יוצאת החוצה בהפגנות ופרחים ואנשים ומנגינות וצבעים וציורים ואלוהים וסיפורים ותפילות ובקשות וסרטים צהובים ומדבקות.

אנחנו בטבענו מלאי אהבה בלתי נגמרת, האובדן מכריח אותנו לשבת עם האבל ולהבין שהוא סך הכול האהבה חסרת תחתית.

ועברה שנה שמאז אנחנו לומדים להתמודד עם כל האהבה הבלתי נסבלת הזאת, וממשיכים להתיר לפרסום כל מיני אהבות אינסופיות שיצטרכו עכשיו למצוא לאן ללכת. אהבות מבוגרות יותר ומבוגרות ופחות ולא מספיק. אהבות שלא הספיקו גם לאהוב את המשך הסיפור, אהבות שלא ראו מספיק עולם, אהבות שלא ראו חתונות ותינוקות ועבודות וצחוק מתגלגל של ילד.

לפעמים מצליחים לפתוח את העיניים ולראות את כל האהבה הכבדה שאנשים אחרים סוחבים איתם, וזה כבד וקשה וכואב לסחוב כל כך הרבה כל כך הרבה זמן. וכשקשה לפעמים אפשר להרים את הראש ולהושיט את היד ולמצוא את כולם עומדים ומחכים לקחת קצת אהבה ממך ולשים אותה בכיסים ולהרגיש אותה גם.

איזה בלתי נסבל זה. באמת. אולי אפשר לפעמים להיזכר במילותיו
של אריק איינשטיין ולהבין שיש אהבה והיא תנצח כי איך שלא נלביש
אותה וגם כשהיא שחורה ומכוערת ושוברת את הלב.

אהבה היא אהבה

היא אהבה והיא תמצא לאן ללכת.

היכל הגבורה

עפרה סרי

**"ראה, הנה מטלות גופותינו שורה ארכה־ארכה/ פנינו שנו/המות נשקר
מעיינינו" (חיים גורי)**

בשורות ארוכות ארוכות

סדורים מטילי האבן

על קיר מתפתל.

מצבות זעירות, חרוטות מאריך נשם.

חלל לצד חלל, עקב בצד אגודל

עדיפות דוממות על קירות ההיכל.

ביום הנפילה נדלקת נורה זעירה.

אור ענות חלושה

מדמה להאיר ליום אחד

זיכרון חיים שכבו לעד.

כמטילי זהב

בכספת ענק דמוית פעמון

סוגרים הם עלינו בספירת זיכרון

המטפסת ועולה, נשאבת אל על

שואבת אל פסגת ההיכל.

וְשָׁם, בַּפִּסְגָּה
מִמְתִּינָה הַדְּמִית הַנֶּרוֹת לְזָכְרָם.
וּבְלַחִיצַת מְקָשׁ,
קוֹרֶנֶת אֵלֵינוּ בַּת צְחוּקָם.
תְּמִימָה, מְאִירַת פָּנִים
מֵשֵׁב עֲלוּמִים מִיָּמִים אֲחֵרִים.
הֵם הָיוּ יְכוּלִים לַהֲיוֹת מוֹרִים
רוֹפְאִים, אֲמָנִים, מְדַעְנִים
אוֹ סֵתֶם יוֹשְׁבֵי בֵּטֶל חוֹלְמִים.
אֶךְ נִסְתַּם עֲלֵיהֶם הַגּוֹלֵל
וְהָיוּ לְמִטִּילֵי אֶבֶן
עַל קִיר זִיכְרוֹן מִתְפַּתֵּל.

בְּשׁוֹרוֹת מִשְׁתַּרְכוֹת
מִתְאַרְכוֹת וְהוֹלְכוֹת
נִבְטִים הֵם אֵלֵינוּ
דּוֹמְמִים בְּסֶדֶד.
שְׁתִּיקָתָם מְהַדְהֶדֶת,
מִפְלַחַת הַשִּׁקָּט
בְּקוֹל דְּמָמָה דָּקָה...
לְבַל נִשְׁכַּח!!

נשמה של חתול

דפנה לובל-לדרר

* מוקדש לזכרה של משפחת קדם שנטבחה ב-7.10.2023

אלו יכל הקתול לספר
מה קרה בבית השורף,
אולי היה יכול לכפר
על מקצת מן הטרוף.

חתול כתם בחלון יושב,
קירות מכסים פית שחר,
מענגן מה הוא חושב
האם מעז להביט לאחור

אל תוף אותו חלל רדוף,
כמו מחכה להתנדדות,
הנשמות יצאו מהגוף
לקחי אמן את הסודות.

לקתול שבע נשמות, אומרים,
אולי אחת שלו
ועוד נש של בני הבית,
הם נהגו להאכילו.

נִרְאָה כְּמִי שֶׁאֶת נִשְׁמָתוֹ נָפַח,
אֶתָּה הִלְכוּ הָאֲמִתּוֹת
אֲשֶׁר יָדַע טָרָם הַפֶּךְ
זָכְרוֹן סִי לְנִשְׁמוֹת מֵתוֹת.

צילום: שרון בראשי

בית משפחת קדם בקיבוץ ניר עוז בו נרצחו
תמר, בעלה ג'וני, שלושת ילדיהם וחמותה

ארבעה ימים לפני אלכסנדרה לדניצ'נקו

ארבעה ימים לפני שזה קרה אני התחתנתי. עמדתי בחורשת יער צ'כית בשמלה לבנה לצד האיש שאני אוהבת, עמדנו שם יחד – אני, הוא, והדבורה שנלכדה בין שכבות השמלה שלי. התרגשנו נורא. ואז ארבעה ימים מאוחר יותר נפער לוע הגיהנום, וביתר את החיים ל"לפני" ו"אחרי". החתונה נאלצה להישאר מאחור: היא, והשמלה הלבנה, והדבורה הלכודה בתוכה, עדיין מתנדנדות על קצה אותו השאול, על קצה ה"לפני", לא עוברות את הקו. הן לא יותר מזיכרון עמום עכשיו, מקומן בעבר.

כי ב"אחרי" כבר אף אחד לא מסוגל לדבר על שמלות לבנות. ב"אחרי" העיניים שלנו לומדות לסרוק 20 מבזקים של וויינט בחצי דקה. ב"אחרי" בן דוד שלי מלמד אותי למצוא נחמה בשורת ה"נראה לאחרונה" בוואטסאפ, שמבשרת כי לפחות עד לפני עשר דקות האח הלוחם שלו עדין היה בחיים. ב"אחרי" אני מתחילה ליצור קשר עם אנשים שלא שמעתי מהם עשור – "מה קורה, יא אח?" אני כותבת, "איפה אתה? אתה בטוב?" ומאוחר יותר גם –

אחי

היי

מה איתך

צו 8?

תענה

אתה לא עונה

ב"אחרי" הזה יש שתיקה.

יש טיסה מבוטלת ואשמה בלתי מבוטלת על כך שאני לא בבית. יש גם הרבה ניסיונות חלשים להרגיע את עצמי – "מה כבר היית עושה שם בכמה ימים האלה, איך היית עוזרת" – וגם ניסיונות למצוא כרטיסי טיסה חלופיים. יש שם רצון עז לחזור הביתה, ויש תקווה שלא אקבל צו 8. וגם תקווה שכן אקבל.

ב"אחרי" הזה יש קולות סדוקים מדאגה מעבר לקו הטלפון, קולות מוטרדים של אבות לילדים קטנים, וקולות של נשים שבעליהן עזבו למילואים, וקולות צרודים של פחדים וחוסר וודאות – גם הם שם. יש גם הרבה הומור נירוטי שמבקש לכבות את השריפות, אבל אתה – שדה קוצים יבש אתה, וכבר אי-אפשר לכבות אותך, לא אחרי מה שראית. לא אחרי שראית איך גוררים בנאדם מדמם על הרצפה. לא אחרי שראית ילדים ירויים בשדה. לא אחרי שראית גוויה מנופחת של גולדן ריטריבר שוכב למרגלות בעליו.

קירות פצועים מירי.

פעמוני רוח מקוננים מעל מפתנים ריקים ודלתות פרוצות.
עריסות הפוכות מוכתמות בדם.

ואני וכל מי שאני מכירה – אנחנו שדה קוצים בוער.
אנחנו דבורים לכודות בין שכבות של טול.
אנחנו על קצה השאול, ואיכשהו כבר עמוק בתוכו.
אנחנו פעמוני רוח שמקוננים מעל מפתנים ריקים.
סורקים מבזקים.
סופרים אבידות.

כל הדברים האלה שלא היינו ולא ידענו איך להיות ב-3.10.23
ארבעה ימים לפני.

חללים

חגית בת־אליעזר

101 100 99

אין אלה נקודות תמימות

על ציר המספרים

במחברת השבון

אלא תלישת עלים רעננים מעץ החיים

פרימת הרקמה האנושית

קריעה תמידית של מפת המשפחה

נתונים

עדה מיכל ויינשטיין

הרולטה העזתית מסתובבת על צירה המרשע מי יפלו היום.
כל יום כמו נמשך מתוך אינסוף של שכול, מי יפלו היום.
אל תספר לנו שאתה פשוט רוצה את התפלות שלנו,
לזה יש דרכים נוספות.
צריך עוד דאטה, שנעלה נתונים לענן?
נראה לי אלוהים שאתה מאחר.

תקוות העתיד

תמר דוד־כריספי

התאספו להם
מול במת בית הספר
חילים וחילות
שלבשו בעבר תלפשת אחידה
וכעת צבע המדים, צבע הכמטה,
התג והנשק מעניקים להם
יחודיות שונה.
קהל רב בדממה קורעת מתאסף אט, אט
ילדים וילדות צעירים
אנשי חנוך,
אמהות ואבות,
סבים וסבתות,
כלם נושאים תפלה ובקשה
"לא עוד!"
דמעות זולגות אט אט
מעני ילדים רפים בנשים,
הטבע נאלם דם והשקט קשה מנשא.
עומדים דומם בנאי אנוש
למשמע – "היזכר"
ומיחלים שתשמע תפלתם.

רעים

רבקה פישביין-עמנואל

* לזכרו של עילי ברעם ז"א, בנה של עדיטל ז"א, בת משפחה וחברה אהובה, ועמוס – שנרצח עם חבריו, ברעים, בדמי ימיו – והוא בן כ"ז שנים בלבד.

דָּבָר בִּי, אֱלֹהִים

אֲמַר

מָה טַעַמָּן

שֶׁל דְּמָעוֹת רָקִיעַ

מָה רִיחֹן מָה קוֹלָן

בְּהִרְקִיעַ עֲדִיקָן

נִשְׁמַת יָלֵד

גּוֹפּוֹ הָיָה

לְדָשׁוֹן סְבִלֵי מוֹלָדָת

אֶדְמַת מְרִיבָה

דָּבָר בִּי, אֱלֹהִים

אֲמַר

מָה עִילִי מִכָּל אָדָם

תִּבְקָשׁוּהוּ אֵלַיךְ

בֵּת צָחוֹק, בְּבֵת לֵב,

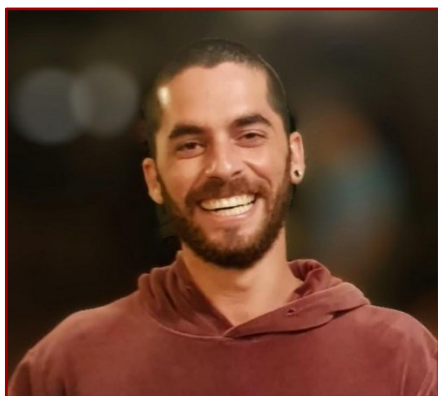
נֶאֱצָל לֹא תִצְלָהוּ.

מה לך כי עדי טל הארץ תתנהו
ובעודו זך* בשנים תקחהו
הן בר עם סגלה הנך
בזו ארץ אתה בחרתנו לה
הבה רעים זה גם זה
סויתם תשמד

דבר בי, אלוה
אמר
הלא ילדים המה
מה ענל דמית בם
עד תשלקם בידי מרצחים
בני ענלה לענותם
ואתה לא עניתם

דבר בי,
למען השם
אלוה?

החיילת שחזרה למיגונית בנחל עוז

איתן קלינסקי

* השיר נכתב בעקבות שיחה עם חיילת שחזרה לביקור במיגונית בנחל עוז

היא חזרה למגונית בנחל עוז
לשמוע את דומית הטנקים והשריון הצה"לי
אשר בוששו לבוא ואת דומית המטוסים שלא המריאו
היא בקשה לנסות לרפא את כאביה של מגונית
שהאזוב והחלודה חורשים את אבניה הרותחות
בכר חמש מאות ששים ושנים ימים
שהיו לחמש מאות ששים ושנים לילות, שקדויותם
שרפה בנחל עוז את השמש, הזרע והכוכבים
והמגונית תשאיר חולה סופנית,
מעליה שמים צרירים ואדמה דמועה ומדממת
שמבקשים רחמים על מגונית בנחל עוז
שציון מרפא לכאביה הזועקים.

אבא תישאר עוד דקה

שרון גרגייר

אני חֵיב ללכת החֵבְרָה מִחֵפִים
מָה אִם אֶרְאֶה שׁוֹב אֶת הַשָּׂדוֹת
הַיְרֻקִּים?
הַדָּם הַקָּרוֹשׁ נִכְנָס אֵלַי לְחִלּוּמוֹת
הַצִּעְקוֹת
הַמְלִים הֵלֹא בְּרוּרוֹת.

מָה אִם שׁוֹב אֶרְעֵד וְהָרוּבָה לֹא
יִהְיֶה יָצִיב?
מָה עִם דָּנִי שֶׁשׁוֹכֵב עֲכָשׁוּ
בְּבֵית הַחֹלִים?
אני חֵיב לְהִלָּחֵם
וּלְהִגֵּן עַל הַמְּדִינָה.

אָבֵא אֵל תִּלְדָּ
תִּשָּׂאֵר עוֹד דִּקְהָ
תִּסְבֵּק אוֹתִי וְאֵת הַבִּבְּהָ.
בּוֹא תִרְאֶה אֶת הַצִּיּוֹר שֶׁצִּיָּרְתִּי
בִּכְתָּה
תִּשָּׂאֵר עוֹד דִּקְהָ.

איפה דניאל לָאן הוא הָלךְ?

הוא מָת אָחִי

נָפַל בַּקֶּרֶב הָאֶחָד

בְּשִׁהִיית בְּחַפְשָׁה

הָדָם לֹא עֹזֵב אוֹתִי

הַבּוֹשָׁה.

הָלוּ אָבֹא

אָתָּה שׁוֹמֵעַ אוֹתִי?

אֲנִי לֹא יָכוֹל לְדַבֵּר

יֵשׁ פֹּה מַלְחָמָה

אֲנִי חֵיב לְצֹאת לַקֶּרֶב

מִנֶּמֶק

עֲכָשׁוּ.

אָבֹא אַל תִּלָּךְ

תִּשְׁאָר עוֹד דָּקָה

תִּסְבֵּק אוֹתִי וְאַתְּ הַבְּבֵה.

בּוֹא תִרְאֶה

אֶת הַצִּיּוֹר שֶׁצִּירָתִי

בְּכֶתֶה

תִּשְׁאָר עוֹד דָּקָה.

אבא אל תלך
הקול שלך מרגיע גם ממרחקים
יש לי לספר לך הרבה דברים.
יוצאים לקרב
כלם להסתער
מלחמה עכשו
מהר.

צריך פה עזרה
תקראו לחובש ותביאו
אלגה.
דורון אתה שומע?
הדם נשפך כאן בשדות
המסוק חליץ אותו
יש הרבה אבדות.

אבא אל תלך
תשאיר עוד דקה
תחבק אותי ואת הבבה.
בוא תראה את הציור שציירתי
בכתה
תשאיר עוד דקה.

החללים השקופים

דפנה לובל-לדרר

* מוקדש לזכרם של החללים השקופים

החללים השקופים שנפלו במערכה
לא זוכים לאתרי הנצחה,
לא מדברים בגבורתם הרבה,
לא נלחמו רק בקרב, אדרבה,
נלחמו גם על נפשם הפצועה
על תמימותם אשר הפקעה.
הפצעים שלהם אינם נראים,
לעתים משתפרים אך לא נרפאים.
הם לא נקברים בקבורה צבאית,
לא מכרים כחללי מלחמה נוראית.
חילים רגילים שנפשו לא עמדה
במראות, באבדן, בתרדה.
הותירו אתריהם משפחות אבלות,
עם תחושות פספוס והרבה שאלות
נוקבות, עצובות, נוכחות
שכמו הפצעים נשארות פתוחות.

מבחן אימהות

יוסי מורג

חיל או שוטר נשבע לנצח
להגן על המולדת
גם בפז בשלג בקר ובשרב
במחיר חייו

נבחר העם הרבון במדינה
נשבעים למלא את חקיה
ולשרת את העם לחוד ונחדו
ולתפעיל צבא אפלו במחיר חייו

אם מדע אם עבריה
שגורל בנה הפך כלי
במשחק חפ"י ההשרדות
והוא יכול מזה למות

היא תסתער על החומות
היא וכל האמהות
מהערים הכפרים השכונות
עד כלות. עד כלות.

50 שנים אחרי

חנה מורג

דממת שלנה
"פתקא טבא" ברכנו.
הושענא רבה
פסיקה אחרונה
שלח לנו.

הטלפון צלצל
השחר טפח על רמ"ח
הקולות רעמו
הבית התכנס
50 שנים אחרי.

שליפת מדים ומה שיש
זכרון על מקסור ועוד מקסור
חבילה של ציוד בסיסי
אחד ועוד אחד ועוד אחד
יצאו לדרךם.

מתכנסים בבסיסים

להכות בשטן.

אנחנו הנשים שבבית

חבוקות בתינוקות קטנטנים

נושאות תפלה לישועה

50 שנים אחרי השבת השחורה

אני כבר לא נערה.

אמא למידת קרבות

מתנכת את האסון לנכדה

מחבקת חזק את הכלות

50 שנים אחרי

מחבקים נפגעים

חרדים לנעדרים

משנסיים כוחות

לשקם הריסות

עד הסוף

עדי סגל-ויסברגר

* מוקדש לזכרו של דביר רחמים ז"ל, בן 23 במותו 7.10.2023

את עולמך בשעה קניית
היעוד שלך הנה לעזור לאחרים,
אין שלם יותר מאיך שחייית,
כמה נמת בתיך הקצרים.

לא חפשת הצלה, עשית הכל בדרךך
בחרת ללכת במות גבורים,
אנחנו כאן תמיד נזכר את משפּטך:
"היו האור שתמצו לראות באחרים".

אפלו סבתא עם הזכויות שם למעלה
לא הצליחה להביא לסוף שונה
תפלות, תחנונים, דבר לא עזר.
כבר אין קול ואין עונה.

פרטים נעלמים מהספור,
מציפים בי שאלות
מתהלכת חסרה
בימים ובלילות.

השניצלים בטעם בכי,
למי יש כוח לבשל
גם בחיים, כמו באכל
הכל חסר טעם ותכל.

דבקת אחים שנפרמה
נותרה עם חבוק של נשמה
אתה כל כך איננו פה
ובכל זאת כאן – כל נשימה.

מה עושים כשהאור כבה בבית האלהים
הוא לא מופיע בלילות, חשוך גם בימים
מוסיקה משמעת והיא חסרת צלילים
אנשים רואים אותנו, אבל אנחנו חלולים.

ומה זה הכאב הזה, הוא כל כך שונה, אחר.
לפעמים רוצים לצרח,
לפעמים להסתגר.
עובדים שעות כדי לברח,
להסיט מ'חשבות
אין מפלט ואין מנוח
בפנים שורף, מוחץ, דוקר.

וְזֶה הוֹפֵךְ לַהֲיֹת תִּסְמָנָה
שֶׁל לֵב שְׁבוּר לַחֲתִיכוֹת
כְּשֶׁרֶק בְּאַלְבוּמִים
יֵשׁ זֶכֶר לְשִׁמְחוֹת.

וְאַל תִּשְׁאַלוּ אוֹתִי לְשָׁלוֹמִי.
אֵין שָׁלוֹמִי. אֵין שָׁלוֹם.
חֲלָפוּ כְּכֹר חֲדָשִׁים רַבִּים
עוֹדְנִי, שָׁם. בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם.

אֲנִי בְּתוֹךְ בֵּיתִי וְזֶה לֹא אוֹתוֹ הַבַּיִת.
אֲנִי בְּתוֹךְ גּוֹפִי וְזֶה לֹא אוֹתוֹ הַגּוּף.
פַּעַם אַחַת יִלְדָּתִי אוֹתָךְ חִי, שָׁמָּה,
וְאַזְמַת – יִלְדָּתִי אוֹתָךְ שׁוּב.

נצחיות הזיכרון

תמר דוד־כריספי

בְּחֶרֶשֶׁת הַבָּנִים,
נוֹסֵף עֵץ
לְזִכְרוֹ.
עֵץ שְׂיִכָּה שָׂרֵשׁ,
לְשִׁצְמִיחַ עֲנָפִים אֵיתָנִים
וְנִעְמָד זָקוּף קוֹמָה
בְּכָל יָמוֹת הַשָּׁנָה.
הוּא אֲשַׁדֵּל וְהִתְפַּתַּח
עִם הַשָּׁנִים,
יָצָא אֶל הַקָּרֵב
לֹא חֵת.
נִטְמָן בְּאֶדְמָה חֲרוּקָה,
בְּקִרְבָּה יִזְכָּר לְעַד
בְּחֶרֶשֶׁת יִרְקַת הָעֵד,
בְּצֵל הָעֲצִים
וְעִם צָחֻקָם שֶׁל הַחַיִּים.

טלטלה

חגית בת־אליעזר

לא מקבלת אות הודעה
סבה לדאגה?
לא.
טוסי מקאן!

אחשוב: הנני אבד
הכלב אכל את המחקרת
הרפכת מאחרת
מתפתב עם אחרת.

אתלה במה שזוכרת
אשפלה: חזר מטיסת הלילה.
הו "מלחמה שאף פעם לא די לה"*.

---

* משירו של יהודה עמיחי "שיר ליל שבת".

איך להמשיך להתאבל לנצח

מתן רגן

להסתפל על כל מדבקה
לקרא על כלם
להמשיך לבדק את התדשיות
כל הזמן לעדכן
לחפש את הצבע הצהוב בכל מקום
לקרא את הצנאות
לקרא את ההספדים
לצפות בכל סרטון
בכל עדות
לספר ולספר ולשתף ולדבר
ולשמר הכל בפנים
לתת לאמונה ולא להים לקרע אותה לחתיכות
לפתח פעם יוקד ומתיש
לנחם אבלים
לפגש שפולים ונצולים
להקשיב לשמע להכיל לספג
לא לשכח כלום אף פעם
לא לשכח, לא לשכח, לא לשכח, לא לשכח
קל מאוד למשוך את האבל עד קצה החוט
פי אין לו פה באמת סוף.

שירי

אפרת חבושה-פלדמן

*** מוקדש לזכרם של שירי, אריאל וכפיר ביבס ז"ל.
20.2.2025 – שירי, כפיר ואריאל מובאים לקבורה בישראל**

שירי לָהֶם שִׁיר עֶרְשׁ.
שירי מְלִים מְרַגְעוֹת.
לְצֶמֶד הָאֲחוּז בָּךְ שִׁירִי,
זוג גִּירֵי אֲרִיּוֹת.

שירי אֶהְבֶּה שִׁירִי
אֶל רְאשֵׁיהֶם הַבוֹעֲרִים
בְּתֵם יְלָדוֹת –
עַל שְׁקִיעוֹת כְּתָמוֹת
מַעַל שְׁדוֹת נָשׁל חֶטָּה;
עַל מְרַבְּדֵי כִלְגִּיּוֹת
וְטִנָּא נָשׁל תַּפּוּחֵי זָהָב מִתּוֹקִים
כְּמַעֵט כְּמוֹתָם
שִׁירִי.

שירי לִבּוֹ שִׁיר קִינָה
וְקוֹלֵךְ יַעֲלֶה מִן הַשְּׂאוֹל
וְיִרְעִיד אֶת הַשָּׁמַיִם
וְיִמְשִׁיךְ לַהֲדָה בְּאֲזֵנֵי הַקְּרוֹעוֹת.
יִמְשִׁיךְ וְיִהְיֶה לְאוֹת עַל לִבּוֹ הַשּׁוֹתֵת.

שירי לָהֶם,
שירי,
לְנֶצַח

מדבר

נועם פרי

* מוקדש לזכרה של ענבר הימן ז"ל שנרצחה בשבי החמאס

זהר וְשִׁיעָרָךְ

בְּאֲבוּקַת הַנֶּרְדִּים

שִׁיחִים עֲבֹתִים

רָפִים לְרַגְלֶךְ

כְּחוֹל הַרְקִיעַ נֹרֵד

נָהָ עֵינַיִם

חֵם בְּכֶשֶׁר

מִלֶּטֶר

סְעָרָה נִקְלָעָה בְּקֶרְבִּי

וְהִנֵּה נוֹשְׁמָת

מְטִבִּיעָה אֶצְבְּעוֹתֶיהָ

בְּעֶצְמוֹתִי

לוֹחֶשֶׁת בְּשִׁמְךָ

בְּחִינָה קִיִּית לִי מִדְּבָר

גַּם בְּמוֹתֶךָ.

על במותיך חלל

רבקה פישביין-עמנואל

* לזכרו של סגן יובל יפה, קצין שריון מצטיין, בנם של יורם ואוסי, בת דודי האהובה – שנפל בקרב בכיסופים, בעוטף עזה. יובל הובא לקבורה בלוויה צבאית במושב צופית בו גדל.

עֵזָה כְּמִנֵּת עֵת
כְּסוּפִים לְחַיִּים נִגְדָּעוּ
קוֹשֶׁה כְּשֶׁאִזְלָה עֵת
יִבְלֵ אֶפִיקָיו נִקְטָעוּ
אוֹפְקֵי שָׁמַיִם נֶאֱדָמוּ
צוּפִית שִׁירְתָּהּ אֶלֶם
תִּכְרִיכֵי אֶרֶץ מְבֻכָּה
בוֹקָה וּבִוְקָה וּמְבוֹלָקָה

וּלְמוֹל אֶדְמַת מוֹלְדָּת
רִגְבִּיהָ רוּי דָּמִים
אֶפְסוּ מְלִים
בְּהֶאֱסַף יֶלֶד
אֲבוֹתָיו חַיִּים
בְּהִתְקַהֵּל עִם רַב עִם עָרֵב
דְּמַמַּת מִנֵּת אוֹחֲזֵתָם
דָּמוּ כִּי לֹא נִדְעָה עֵת
בּוֹא תְּבוֹא נִחְמָה

ובירוק מדים ועץ סביב
בתום טקסי אומה ועם
אם סופדת בנה
ביתו עפר תחוה
קבר נחלת מושבה
שורותיים תחננה
אנא, אל נא
"אל נא תבקשו נקם
כי טובים אנחנו מהם"

ציור של חייל רבקה נעים

ערבבתי צבעים
כחול ולבן,
במשיכה יצאתי לשמיים.
בדמעות הרבות שזלגו על פניי,
יצאתי בריכה, ובינתיים...

לצידה הנחתי ברוך וחסמלה
מדי זית וקסדה מפלדה.
שתלתי פרחים מכל הצבעים,
אדומים צהובים וסגולים.

בין השמים לארץ
במקום מעורפל,
צינתי פניו של חייל.
בצבעים לבנים, בתוך עננים
נראה הוא ברור ונוד,
יורד ועולה על כנפיו
ופניו פני מלאך.

לפתע הפכו תלתליו לאפור,
אחזתי אדום ארגמן,
ודמיינתי קרב עקוב מדם.
ערבבתי צבעים ירוקים מרגיעים
עם גוונים של צהוב וכתום
לנחם – להקל זכרון

ממעט הצבעים במכחולי הרועד,
לזכרו ציינתי גלעד,
ונותרתי עם צבע שחור במיכל,
למסגר בו פניו של חייל.

רק שישוב תמר דוד־כריספי

בילדותו נחרדה אמו,
כשטפת דם זלגה מגופו
עת נשרט בגן המשחקים.
כשקבל את התאר "נהג צעיר"
ונדהר בכבישים
התהפכה במטתה חסרת מנוחה
עד השמע קול צעדי
בשעות הקטנות של הלילה.
כשקבל את הצו לצאת לקרב,
יחלה כי ישוב!
תקבלו באהבה
תבול, שרוט
לבו שותת דם
ועיניו אדמות מעופות
רק שישוב!

ערפילים אילן ענבר

ערפלים לפנות בקר
על פני המים הקרירים
ענן סגל מעל צריח בהיר
וצופר רפכת מחריד את העיר.

ילדה קטנה צועדת ברחוב
פניה אל רצועת החוף
אולי אבא נחזר היום מהים
המים ישיבו את פניה ריקם.

חל צעיר עולה לרפכת
ואין על הרצוף מי שיפרד
הוא לא נחזר ואין מי שיתאבל
בבית היתומים פעמון מצלצל.

בני אדם עושים מלחמות
בביכול למען הסרות
יש מי שמתעשרים מהן
וגיש מי שלא חוננים מהן.

שיבה חנה מורג

רעמי הנעלים השחרות
הדהדו כהלמות לבי.
צעד ועוד צעד
התקרבו
שלא להעירני.

עין אחת פקוקה על המשמרת
מציצה מבעד לבד הסטן הרך.
צעד ועוד צעד
מתקרבו
שלא להעירני.

אבק ושמן הטנקים חדר
את השמיכה הרפה.
שאפתי את הריח המכר
עצמתי עיני להתכנס.
לא יעירני.

סרָפֶל גָּדוֹל בְּפֶתַח הַדֶּלֶת,
בְּעָלִים שְׁחָרוּת נְטוּעוֹת אֵיתָן.
עֵינַיִם מְאִירוֹת, אוֹהֲבוֹת, קוֹרְנוֹת
שׁוֹלְחוֹת חֶמֶן מִטָּה.
”אֲנִי בְּסֶדֶר, שׁוֹמֵר עַל כָּלֶכֶם.”

אֵט אֵט פָּקַחְתִּי עֵינַי נוֹסֶפֶת
רֹאשִׁי אֶל עַל, תָּרָה אַחֵר
הַסֶּרֶפֶל
הַנֶּעְלָיִם
הַרְיָחוֹת.

תָּרָה אַתְרִיד
הַשׁוֹמֵר עָלֵינוּ מְאִי שֵׁם.

היער

יוסי מורג

* מוקדש לזכרו של אורי אנסבכר

יער ירושלים צפירי שמש מנקדים
מנמרים צמיחה נמוכה צמודת קרקע
בצל העצים הגבוהים שובעי חוביזות
חטרי ארנים ארניות צמודות שרש
שרכים ירקים ובתחתיתם עלים
שהזמן הטל והחרקים מנעום מלפוז ברוח
שם מצאו היום ילדה יפה שיצאה לשוים
לבדה בטבע סמוך לביתה
ונזרים כמו מיצר אחר לקחו את נשמתה

היער, היער, שכנית חמדת טבע חסן וצמיחה
גם מקום מסתור לאפלות שבנשמות
בקר הוכיחו זאת בכל התרבויות
אוי שר היער, תן לתמימים לעבר בנחלתך
בער שרף כל רע
והפז אפרו לכל עבר

אוי היער, היער, דמי יקרים שוכניו בסתר

הניצחון המוחלט – מודל 2025

מינה גורל

בדרך ל"ניצחון המוחלט"

נופלים כאן חילים

בעזה המדומת

נופלים

ילדים, שהיו עם עינים בורקות

ועם חיוך קסום,

שרצו לטרוף את העולם.

בדרך ל"ניצחון המוחלט"

משפחות נהרסות

אמהות, אבות, בנות זוג,

ילדים, אחים,

מאבדות את מה שהכי יקר להן.

ניצחון מוחלט כבר לא יהיה

על האדמה הזאת

בסוף יגיעו לאיזו הפסקת אש,

שהיה אפשר להגיע אליה כבר מזמן.

החטופים נמקים במנהרות
סילים חוזרים בארונות
עזתים נהרגים.

והמלך והמלכה חוגגים...

החטופים 7/10

נועם מאיר שדות

לנצח נזכר את העינים הטְהוּרוֹת שֶׁל הַיְלָדִים עַת הוּבְלוּ לטֶבַח
את קול הַנְּעָקָה שֶׁל הָאֵם בְּבוֹכָהּ עַל הַיְלָדִים
את הָאֵב הַמְתִּיסֵר שֶׁמִּשְׁפָּחָתוֹ אֵינָנָה
נזכר וְלֹא נִשְׁכַּח אֶת וְנֻעוֹת ה־7 בְּאוֹקטוֹבֶר
וְאֵת הַחֲטוּפִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ מֵאַחֲרֵי בִידֵי בְּנֵי הַשָּׁטָן
לְסֶבֶל יְסוּרֵי גִיּוֹנוֹם
בְּשִׁבִי וּבְלַחֵץ
נזכר וְלֹא נִשְׁכַּח
עַד שֶׁיִּחְזֹר הַחֲטוּף הָאֲחֵרוֹן, הַגּוֹפָה הָאֲחֵרוֹנָה,
אִישׁ וְאִשָּׁה אֶל חֵיק מִשְׁפָּחָתוֹ
בְּבְרִיאוֹת וְאַהֲבָה.

אסופה עדה מיכל ויינשטיין

אֶשְׁכּוֹן לְבָדִי
בְּפֶחַד
בְּאֶמֶץ לֵב
לֹא אֶתְשֹׁב
בְּפוֹרְצֵי הַגְּבוּל
וְסוֹגֶרֶת אֶת מָה
שֶׁחִבֵּת
כְּדִי לְשׁוֹד
וּבּוֹרֶרֶת כְּמַעַט
דָּקָה לְדָקָה
אֶת אֲנִיגְמַת הַסִּיּים
שְׁלִי
שֶׁבְּמֵלֶא זֹלָגָת
בֵּין הַפְּרָצִים
בֵּין הַהִבְלָחוֹת
הַרְגָּעוֹת
שְׁאוּלִי
אֲנַחְנוּ סִיּים
נוֹרְמָלִי

איך חייל נולד?

מתן רגן

* מבוסס על שירו של יהונתן גפן "איך שיר נולד"

איך סָּקֵל נולד?

כמו תינוק

בהתחלה זה מרגש

אחר כך מפחיד מאוד

וכלם מדברים

ופתאום

איזה יפי.

הוא מסים טירונות לבד

איך סָּקֵל נולד?

כמו תינוק

בהתחלה הוא רק בטירונות

אחר כך נלחם בעזה

וכלם דואגים

ופתאום

איזה יפי

הוא חוזר לשבת

איך סָּקֵל נולד?

כמו תינוק.

איד סיל נהרג?
כמו גבור
בהתחלה זה מפחיד
אחר כך יוצא לשטח
הוא כותב
מכתב
וכלם לחוצים
ופתאום
יש דפיקה
בדלת.

איד סיל נולד
כמו תינוק
בהתחלה זה כואב
אחר כך
שוקר
את
הלב.

שיר לכרמל

דפנה לובל-לדרר

* מוקדש לזכרה של כרמל גת ז"ל שנרצחה בשבי חמאס

אני מקנה שאת שם מרגישה
אהבה מגיעה מכל התדרים,
כי אין ספק שאת אשה
עצמית שמחזקת אחרים.

בזכותך תרגלתי יוגה, רגעי שלווה,
עם בני משפחתך וחברים,
נשמנו יחד עם תקנה
לשובך ולימים אחרים.

כרמל גת (40) ז"ל, ילידת קיבוץ בארי, בתם של אשל וכנרת, נחטפה באכזריות לעזה אחרי שהגיעה מעיר מגוריה תל אביב לחגוג עם משפחתה בקיבוץ את חג שמחת תורה. אימה של כרמל, כנרת גת בת ה־68, נרצחה באכזריות. ביחד עם כרמל נחטפו אחיה אלון גת וגיסתה ירדן רומן־גת ובתם גפן בת השלוש. אלון וגפן הצליחו לברוח מחוטפיהם, וירדן שוחררה מעזה בעסקת החטופים. בסוף חודש אוגוסט 2024 נרצחה כרמל על ידי שוביה במנהרה בעזה, ביחד עם עוד חמישה חטופים ששהו איתה (הרש גולדברג־פולין, עדן ירושלמי, אורי דינו, אלכס לובנוב ואלמוג סרוסי).

כרמל למדה ריפוי בעיסוק ותרגלה יוגה. בשבי היא חיזקה את הילדים והצעירים ששהו איתה והעבירה להם תרגילי יוגה.

דודתה של כרמל ז"ל היא שכנה וידידה שלי, דרכה זכיתי לשמוע על כרמל ולהכיר את המשפחה. כתבתי את השיר לפני שכרמל נרצחה.

עם הירצחה קיבל השיר משמעות אחרת, לצערי.

לזכור חגית בת־אליעזר

זה בא מדבר קטן,
חלצה שלא נלבשה,
תלויה על קולב יתום:
תנית, תאריך קניה.

"אֶרֶוֹן" מְשַׁנֶּה יְעוּד,
כָּבֵר לֹא לְבָגְדִים יוֹתֵר.
חֵיל מְלוֹאִים נִצְחִי
נִשָּׂא עַל כְּתָפֵי פִלָּגָה.

וְכֵן מְמַשִּׁיכָה לַחַיּוֹת.
זוֹכֶרֶת בַּת־מוֹדֵעַ
עַד בּוֹא הַמַּפְּץ הַזֶּה
שֶׁל אֶבֶל עֶמֶק, זוּעָק.

כמעט כמוך

צפריר אקשטיין

*** מוקדש לזכרו של טוראי חיים (לולו) ריבן טלינגר.
נפל בט"ז בניסן ה'תש"ח, 25 באפריל 1948**

הנרקיס שלי פורח עכשיו,
הגץ בשדה עם בוא העב.
לכן ונוצץ, ככוכב במרחק,
בריחו ובדדנתו לבי נסחף —
בדיוק כמוך.

הנרקיס הקטן, הענג בפרחים,
אל לבי חדר ואותי הקסים.
רק הגץ נצעיר הוא, עודו טהור,
וכבר מפיץ מלוא חפן זיו ואור —
בדיוק כמוך.

ויום אחד, עת בא האביב,
נעלם לפתע הצמח המרהיב.
רק אתמול עוד היה, כה צעיר, כה טהור,
וכעת — שדה ריק,
ובלבי אין מזור —
בדיוק כמוך.

אך בחלוף הזמן עם בוא הסתו,
ישובו לשעדה אבקני הערב.
הנרקיס שוב יפרח בשעדה הרטב
לא פמוד,
כי ממך נותר לי
רק זכרון צרוב.

עדנה אפק
צפריר אקשטיין
חגית בת־אליעזר
מינה גורל
שרון גרגייר
תמר דוד־כריספי
עדה מיכל ווינשטיין
אפרת חבושה־פלדמן
אלכסנדרה לדניצ'נקו
דפנה לובל־לדרר
דויד לידר
חנה מורג
יוסי מורג
רבקה נעים
רבקה עמנואל־פישביין
אילן ענבר
עדי סגל־ויסברגר
עפרה סרי
נועם פרי
איתן קלינסקי
מתן רגן
נועם מאיר שדות
י. שלו

